

tinget? Ja, vi hørte et Foredrag af ham i Gaar, som ikke var meget lovende. Jeg hørte med spændt Opmærksomhed, jeg tænkte, at her i Landstinget, hvor Ministeren er mere mellem sine egne, kunde vi maasse faa lidt at vide om, hvad han tilsigtede eller tænkte, men nej, der var ikke et Ord i hans Foredrag i Gaar, som antydede, hvad han egentlig har i Sinde. Vi her i Landstinget maa heller ikke faa noget at vide. Det skal være interessant at se, om den ærede Minister vil holde Stillingen, hvis Tinget nedsetter et Udvalg, hvad jeg antager, det gør, og ogsaa dette Udvalg skal mødes med det samme Svar, som Finansudvalget i Folketinget har faaet: Det kommer ikke eder ved, stik ikke eders Nase i ubedkommende Ting, gør ikke Indgreb i Hans Majestæts Prerogativer, det er næsten Majestætsforbrydelse. Folketinget har taget Sagen, som det forekommer mig, ganske praktisk og ligefrem, det vil sige, Folketinget har sagt: Det har jo hele Verden været enigt om altid, baade Rigsdag og Regering, at naar Berlingske Tidendes Privilegium udløb ved Kammerherreinde Berlings Død, skulde der svares en Afgift til Statskassen, og der er ikke fjerneste Grund til at forære de Berlingske Arvinger den store Kapital, der repræsenteres ved dette Privilegium. Derfor har Folketinget mod 5 Stemmer og 3 Ministres Stemmer — altsaa lad os sige 8 Stemmer, hvoraf de tre vare den ærede Indenrigsministers Kolleger — baade Høire og Venstre og Socialdemokrater været enigt om: Ja, selvfølgelig skulle vi have en Afgift ind i Statskassen, den skal hverken gaa i Familien Berlings Somme eller i Ministerens Somme, den skal ind i Statskassen, og vi vente selvfølgelig, at det bliver en Indtægt for Statskassen i det kommende Aar, og saa skal den opføres paa Finansloven. Endvidere har Folketinget, uagtet Ministeren har stillet sig saa underligt afvisende, man kunde maasse næsten sige lidt uhøfligt, dog bevist den ærede Minister den Tillid, at det har sagt til ham: Uagtet Ministerens Udtalelser jo ere mærkværdige og nok kunde give Anledning til nogen Tvivl, have vi dog den Tillid til Ministeren, at han vil varetage Statskassens Løb i det kommende Finansaar, og at han vil sørge for, at disse Penge komme ind i Statskassen, og ikke gaa i forkerte Lommer. Der staar jo i Grundlovens § 48, at Finansloven er et Overslag over forventede Indtægter og Udgifter. Og naar man nu venter og har al mulig Grund efter Sagens Forhistorie, og efter hvad der baade er anstændigt og fornuftigt, til at vente, eftersom Privilegiet er udløbet allerede for halvandet Aar siden, at den Afgift, man i alle disse

Aar har gaaet og ventet efter, kommer i Statskassen, saa er det en Indtægt, som vi have al Grund til at vente for det kommende Finansaar, derfor er det ikke alene Rigsdagens Ret, men Rigsdagens Pligt at opføre den paa Finansloven, saa sandt Finansloven skal være et Overslag over alle Statens Indtægter og Udgifter. — Nu ved jeg ikke, hvorledes dette høje Ting vil stille sig til den Sag. Jeg hørte i Gaar, at det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen), der jo plejer at optræde som Ordfører for Finansloven, paa Forhaand uden at forlange nærmere Oplysninger, uden at undersøge Sagen nærmere, erklærede, at da nu den ærede Minister havde bebudet, at han til anden Behandling vilde stille Forslag om, at denne Post skulde udgaa, havde vi ikke andet end at bukke og sige Tak, det er vist meget rigtigt. Jeg tror egentlig ikke, at det ærede 4de kongevalgte Medlem i dette Tilfælde har været et Udtryk for Flertallets Mening. Jeg har en Følelse af, at det ærede kongevalgte Medlem ikke saa meget som tidligere er et saadant Udtryk derfor. Det viste sig ogsaa forleden Dag ved Accidenserne, hvor han slog drabelig for Accidensernes Afsløning, men det lykkedes ham kun at faa Venstrepartiet med sig. I dette Tilfælde saar han ikke Venstre med sig, det tror jeg, jeg kan svare ham for, og jeg tvivler om, at han skulde faa Flertallet med sig til, at vi saaledes skulde sige til Ministeren: Besørg Ordningen af denne Sag med de Berlingske Arvinger, som Deres Glædselce vil, vi sanktionere paa Forhaand, hvad der gøres; skaffer De Staten en Indtægt, er det godt, skaffer De Staten ingen Afgift, saa ere vi ogsaa fornøjede. Nej, jeg tror ikke, det ærede Landstings Flertal vil stille sig saaledes. Jeg tror, at Landstingets Flertal i det hele taget vil vise den samme Tillid til den ærede Indenrigsminister, som man har gjort i Folketinget, nemlig at gaa ud fra, at Ministeren gør sin Pligt og skaffer Staten den Indtægt, som ligger lige for — og der foreligger, som sagt, et Tilbud paa 50,000 Kr. — og at den højtærede Indenrigsminister i en Sag, som er en LovgivningsSag, ikke gaar hen og afgør den efter Hensyn, som dette Ting maasse slet ikke billiger. — Den ærede Minister maa dog i hvert Tilfælde, hvis han forlanger og venter, at Rigsdagen og ogsaa dette høje Ting skal stille sig saaledes i denne Sag, virkelig sige os, hvad det er for Hensyter, han har med disse Penge. Vi kunne jo dog ikke her paa Forhaand gaa hen og sanktionere, at disse Penge skulle gaa til de Berlingske Arvinger, og at Statskassen skal lide det Tab. Jeg